

La realitat de Dolores Redondo

Dij, 27/11/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Aviso. No he llegit cap llibre de Dolores Redondo, una escriptora de novel·la negra que va ser [entrevistada](#) diumenge passat al *Magazine*, la revista dominical de *La Vanguardia*. No sé, per tant, quina qualitat literària té ni us en puc dir massa cosa més que recomanar-vos de llegir a fons aquest treball periodístic i, molt especialment, en la importància que l'autora atorga al fet narratiu, ritual i al·legòric del cristianisme, l'absència del qual senzillament provoca la "colonització" de nous mites i ritus. Com si la pretesa racionalització de l'experiència religiosa fos impossible o, almenys, ho fos sense la "crossa" de les creences i el seu llenguatge.

L'autora té la meua edat, només uns mesos més jove. D'arrels gallegues i basques, viu ara a Navarra, on escriu després de molts anys dedicant-se a la cuina tot i haver-se llicenciat en Dret. La franja cantàbrica és pròdiga en llegendes, esperits i bruixes, sembla, un deix narratiu que inclou a les seves novel·les i que atribueix als contes que li explicava la seva àvia. La trama d'una d'elles, una nena assassinada per una mena de secta, sembla que es basa en un fet real encara no resolt. Sembla que la complexitat del mal, la seva incomprensió, la nostra incapacitat per assimilar-lo, els nostres tabús... reclamen una estructura narrativa per ser dits, uns estranys personatges per fer-ho habitable (follets, exorcistes, bruixots...) i la distància de la literatura per veure'ls amb certa perspectiva.

¿És la fe el caldo de cultiu o l'antídot contra la violència?, podríem preguntar-nos davant tants i tants exemples, talment com fa Jan Assmann al seu últim llibre (del que vaig parlar [fa poc](#)). Redondo respon, encertadament que "la entrega de lo puro y lo tuyo es un doble sacrificio aberrante, pero Dios salva la vida al hijo de Abraham. Sin embargo, hace poco, una mujer fue lapidada en Siria, su padre participó y se siente honrado cometiendo semejante horror. En el caso de los terroristas suicidas, la decisión es suya, pero los niños no tienen opiniones, el fanatismo cosifica a la criatura y no la tiene en cuenta. No se puede analizar ni explicar desde la lógica que haya gente capaz de matar por una fe, pero la fe es poderosísima y eso me espeluzna". Efectivament, el Déu d'Abraham, ¿és el que demana clavar el ganivet al seu fill Isaac o és el que ho evita? ¿Salva o mata?

La tendència a les creences "importades" per modificar la lliure determinació dels éssers humans en la cultura cristiana, la proliferació de sectes, l'allunyament de l'Església de gent i de pràctiques de misericòrdia, l'esperança del nou Papa són altres comentaris de Redondo que mereixen atenció, trobo. I és bo que els novel·listes ens recordin la capacitat de la "ficció" per dir veritats, o per donar nom a una realitat, per a la que el "realisme" i la raó estan mancats de paraules.

Foto: Jon G. Irizun | Magazine